

A recepcióban ülő szőke WAVE titkárnő elvette a szája elől a szoníró hangszórófejét, és egy házitelefon fölé hajolt.

– Ramsey zászlós megérkezett, uram. – Hátradőlt, és föl-nézett az asztala mellett álló vörös hajú tisztre. A férfi gal-lérján a Pszichológiai Hivatalt jelző PH kezdőbetűk fölött az elektronikai szakemberre utaló cikcakkos vonal virít-tott. Magas, kerek arcú, hízásnak indult férfi volt, szeplők-kel behintett rózsás arcával egy felnőtt Tom Sawyerra em-lékeztetett. – Az admirális nem szokta elsietni a választ – jegyezte meg a recepció.

Ramsey bólintott, és a nő háta mögött lévő ajtóra pillan-tott. KONFERENCIATEREM – Bizt. I. – hirdette az aranybe-tűs felirat a súlyos tölgyfa ajtón. Elsőfokú Biztonság. A hi-vatali zajok és neszek mormolásán túl egy hangbemérést zavaró szerkezet idegesítő zümmögését hallotta.

Megint előjöttek a számára megkerülhetetlen kérdések, a kételyek, amelyek miatt végül pszichológus lett: ha vala-mi piszkos munkát ajánlanak fel, megcsinálhatom? Mi len-ne, ha visszautasítanám?

– Azt itthagyhhatja az íróasztalon – mutatott a titkárnő a Ramsey bal hóna alatt lévő, nagyjából harminc centi hosz-szú fekete fadobozra.

– Nem nehéz – felelte a férfi. – Lehet, hogy az admirális elsőre nem hallotta magát. Megpróbálná még egyszer?

– Hallotta – mondta a nő. – Megbeszélést tart egy csomó aranyaszománnyal. – Fejével a doboz felé intett. – Erre várnak?

– Miért, rám már nem is várhatnak? – vigyorodott el Ramsey.

– Annyi odabent a paszomány, hogy még egy tengeralattjárót is el tudnának süllyeszteni – fintorgott a nő. – Még hogy ők várjanak egy zászlósra? Háború van, uram. Maga csak a kifutófiú.

Harag hullámozott át Ramseyen. Te pökhendi kis kurva – gondolta. – Fogadok, hajóparancsnoknál nem adod alább. – Szeretett volna valami sértőt mondani, de a szavak nem jöttek a szájára.

A recepciós újra a szájához emelte a szoníró hangszóróját, és folytatta a gépelést.

Olyan régóta vagyok már zászlós, hogy még egy WAVE irodista szemtelenkedését is el kell tűrnöm – gondolta a férfi. Hátat fordított a nőnek, és újra töprengésbe merült. – Mit akarnak tőlem? Csak nem azt a delfines trükköt? Nem. Obe mondta volna. De fontos dolog lehet. És nekem talán épp az a bizonyos nagy lehetőség.

Hallotta, hogy a háta mögött a recepciós kihúzza a papírt az írógépből, és betesz egy másikat.

Ha kapnék egy fontos feladatot, és hősként térnék vissza, ez a nő épp az a típus, aki megpróbálná kiütni Janettet a nyeregből. A világ tele van velük. Miért hívtak a Bizt. I.-be?

Obe csak annyit mondott, hogy hozza magával a távirányítós vámpírmérőhöz készített távmérőt, és pontban délután 14 órakor jelenjen meg a Bizt. I. ajtaja előtt. Semmi többet. Ramsey a karórájára pillantott. Még egy perc.

– Ramsey zászlós? – szólalt meg egy érces hang a háta mögött. Ramsey megpördült. A konferenciaterem ajtaja nyitva volt. Kezével az ajtót fogva egy ősz hajú hajóskapitány hajolt ki rajta. Ramsey egy papírokkal, térképekkel, ceruzákkal és csordultig tele hamutartókkal megrakott hosszú asztalt pillantott meg mögötte. Az asztal körül, mintha ők is berendezési tárgyak volnának, egyenruhás férfiak ültek nagy, nehéz székeken. Az egész jelenet fölött kék dohányfüst lebegett.

– Én vagyok Ramsey zászlós.

A kapitány futó pillantást vetett a Ramsey hóna alatt lévő dobozra, majd kilépett oldalra.

– Volna szíves bejönni, kérem?

Ramsey megkerülte a recepciós asztalt, és belépett a termembe. A kapitány becsukta az ajtót, és intett egy szék felé az asztal végén.

– Kérem, foglaljon helyet!

Hol a főnök? – kérdezte magában Ramsey. Tekintete végigcikázott a termen, és meglátta Obét: a beesett arcú, zilált kecskeszakállú, madárcsontú kis civil úgy ült két testes sorhajókapitány között, mint egy őrizet alatt lévő fogoly. Sugárzástól megvakult szeme egyenesen előre bámult a levegőbe. Az egyik vállán lévő rádiólokációs denevérszem doboza furcsán féloldalassá tette a külsejét.

Ramsey leült a kijelölt székre, és engedélyezett magának egy titkos kis kuncogást azon, hogy két sorhajókapitány őrzi dr. Richmond Oberhausent, a PszicHiv igazgatóját. Obénak csak tíz szót kéne szólnia, és remegő kocsonyává változnának.

A kapitány, aki beengedte Ramseyt, szintén leült egy székre az asztal közepe táján. Ramsey, jól látva a mozdulatát követő tekinteteket, a térdére tette a fekete dobozt.

Obe tájékoztatta őket az én kis találmányomról – gondolta.

A teremben olyan erővel zúgott a bemérést zavaró szerkezet, hogy Ramseynek még a foga is fájt tőle. Egy másodpercre lehunyta a szemét, kikapcsolta a fájdalmat, majd felnézett, és tekintetét körbehordozta az őt bámuló arcon. Néhányat felismert közülük.

Csupa magasrangú tiszt.

Vele szemben, az asztal túlsó végében egy jeges tekintetű, sasorrú, pengeszájú óriás, az Elhárítás nagymogulja, Belland admirális ült.

Úgy néz ki, mint egy kalóz – gondolta Ramsey.

Belland admirális hangosan megköszöri a torkát.

– A zászlós, akiről beszéltünk, uraim.

Ramsey csöppet feljebb rántotta a szemöldökét. Ránézett dr. Oberhausen szenttelen arcára. A Pszichiv főnöke láthatóan várakozó helyzetben volt.

– Ismerik a zászlós biztonsági besorolását – folytatta Belland. – Úgy vélem, előtte nyíltan beszélhetünk. Szeretne valamelyikük kérdezni tőle...

– Kérem, bocsásson meg – emelkedett fel lassú, magabiztos mozdulattal dr. Oberhausen a két sorhajókapitány közül. – Nem tájékoztattam Mr. Ramseyt e megbeszélés részleteiről. Tekintettel a tervbe vett megbízatásra, emberségesebbnek tünne, ha nem kezelnénk őt úgy, mint egy darabárut. – A vak szempár Bellandra irányult: – Nos, admirális úr?

– Hogyne, doktor – hajolt előre Belland. – Épp most akarom rátérni.

Az admirális hangjában félelembe hajló mély tisztelet érződött.

Obe kénye-kedve szerint irányítja ezt a megbeszélést, miközben a fickók nem is sejtik, hogy megvezetik őket. Most bizonyára azt akarja, hogy vegyem fel a végszót, és segítsek neki megadni a megfelelő választ – gondolta Ramsey.

Dr. Oberhausen merev háttal, mint aki karót nyelt, visszaereszkedett a székébe. Pont.

Belland széke megcsikordult a padlón. Az admirális felállt, elment a tőle balra lévő falig, és rámutatott egy vetített térképre, mely az Északi-sarkot ábrázolta.

– Ramsey zászlós, az elmúlt húsz hét alatt húsz tengeralattjárót veszítettünk el ezekben a vizekben – mondta. Egész testével Ramsey felé fordult, mint egy tanár, aki egy megoldandó feladatot ad fel a diákjának. – Ismeretes maga előtt, hogy milyen égetően nagy szükségünk van olajra?

Ismeretes? – Ramsey elnyomta fanyar mosolyát. Felvilant előtte az olajjal való takarékoskodást célzó előírások végtelennek tetsző sora: ellenőrzések, vételezési előírások, különleges besorolások, innovációs jutalmak. Bólintott.

– Csaknem két év óta a Keleti Hatalmak kontinentális talapzat feletti tengerei mélyén rejtőző tárolókból pótoljuk az olajkészletünket – morajlott tovább az admirálisi basszus, miközben a férfi bal keze bizonytalan mozdulatot tett a térkép fölött.

Ramsey szeme kerekre tágult.

Ezek szerint igazak a pletykák: a haditengerészet lopja az ellenség olaját!

– Kifejlesztettünk egy víz alatti fúrótechnikát, melyet átalakított tengeralattjárókon alkalmazunk – folytatta Belland.

– A megszokott kép mellé bejön még egy nagy sebességű, kis súrlódású szivattyú, és egy új típusú műanyag uszály.

Az admirális szája szélesre húzódott; nyilván megnyerő mosoly akart lenni, de ettől csak még inkább kalózképe lett.

– A fiúk hernyónak hívják az uszályt, és szűnyognak a szivattyút.

Kötelességtudó kuncogás támadt a teremben. Ramsey megmosolyogta a kierőszakolt választ, és megállapította, hogy dr. Oberhausen méltán érdemelte ki a Vén Fapofa nevet.

– Egy hernyó majdnem százmillió hordó olajat képes elszállítani. A KH-k tudják, hogy veszítenek az olajukból. Azt is tudják, hogyan, de abban, hogy hol vagy mikor, már nem lehetnek mindig biztosak. Túljárunk az eszükön. – Az admirális hangja felerősödött. – A felderítő rendszerünk kiváló. A hangtompító hordfelületeink...

– Minden, amink van, felülmúlja az övékét, csak abban nem tudjuk megakadályozni őket, hogy elsüllyessenek bennünket – szakította félbe dr. Oberhausen száraz hangja.

Az admirális arca elkomorult.

Ramsey felvette a végszót, és megtörte a csendet:

– Milyen arányú volt az áldozatok száma a húszt elveszített tengeralattjárónkon, uram?

– Az utóbbi húszt bevetésből mind a húszt egységet elvesztettük – adta meg a választ a Belland mellett ülő bagolyképű kapitány.

– Száz százalék – szögezte le dr. Oberhausen. A vak szem-pár mintha egyenesen a terem túlsó végében ülő céklavörös képű korvettkapitányra szegeződött volna. – Turner parancsnok, megmutatná Mr. Ramseynek azt az izét, amit az emberei találtak?

A korvettkapitány egy nagyjából ceruza méretű fekete hengert dobott az asztalra. A tárgy kézről kézre járva eljutott Ramseyhez, aki alaposan megszemlélte.

– Mr. Ramsey munkájában természetesen az elektronika is szerepet kap – folytatta dr. Oberhausen. – Ő a traumatikus emlékek kimutatására használt eszközök specialistája.

Ramsey ezt a célzást is megértette. Ő volt a Pszichiv mindentudó elektronikai szakértője. Az Ember, Aki Ismeri A Legtitkosabb Gondolataidat. Ergo: ennek az embernek a jelenlétében nem léteznek Legtitkosabb Gondolataid.

Kiszámított mozdulattal az asztalra helyezte a magával hozott fekete dobozt. Mellé tette a hengert, mintegy azt a benyomást keltve, hogy megvizsgálta az eszköz titkait, és meglehetősen középszerűeknek találta őket.

Mi az ördög lehet ez? – töprengett.

– Minden bizonnyal felismert benne egy szűkített sugárnyalábú adókészüléket – mondta Belland.

Ramsey egy pillantást vetett a fekete henger sima felületére.

Mit szólnának ezek az emberek, ha röntgenes átvilágítást javasolnának? Biztos, hogy Obe meghipnotizálta őket.

Belland immár hozzá is az iménti félelemmel vegyes tisztelet hangján szólt:

– A KH-k ilyen tárgyakat helyeztek a tengeralattjáróink tetejére. Arra gondolunk, hogy lennie kell egy önkioldónak, amely a tengeren bekapcsolja ezeket. Sajnos eddig egyet sem tudtunk a töltés felrobbanása nélkül leszerelni.

Ramsey dr. Oberhausenre, majd újra Bellandra nézett. „Nos, ha ezeket a problémákat rábíznák a Pszichivre...” mondta szavak nélkül, pusztán a tekintetével.

– Turner viszont úgy véli, hogy rájött a probléma nyitjára – próbálta menteni a mundér becsületét az admirális.

Ramsey egy pillantást vetett a korvettkapitány céklavörös arcára. De ha kiderül, hogy mégsem, attól kezdve sikálhatod a fedélzetet – gondolta.

A korvettkapitány igyekezett alig észrevehetővé tenni magát.

– A hajóink fedélzetén lévő ellenséges ügynökök kapcsolhatják be őket – szólalt meg a dr. Oberhausen jobbján ülő sorhajókapitány.

– Egy szó mint száz, ezek az eszközök elvezetik az ellenséget a titkos forrásainkhoz – jelentette ki dr. Oberhausen.

– Az igazi baj az – vette vissza a szót Belland –, hogy tele vagyunk alvókkal. Olyan emberekkel, akiket a KH-k réges-régen, jóval a háború előtt építettek be azzal a paranccsal, hogy várják ki az alkalmas pillanatot. Az égadta világon mindenhová berakták az embereiket. Még a saját sofőröm is... – tette hozzá elsötétedő tekintettel. Hirtelen elnémult, és komor pillantását Ramseyre fordította. – Meglehetősen biztosak vagyunk abban, hogy ön nem tartozik az alvók közé.

– Meglehetősen biztosak? – kérdezte Ramsey.

– Magam meglehetősen biztos vagyok benne, hogy ebben a szobában senki sem alvó – morogta Belland. – De csak ennyit állíthatok. – Visszafordult a falitérkép felé, és rámutatott egy helyre a Barents-tengeren. – Ez itt Novaja Zemlja szigete. A sziget nyugati partjától távolabb keskeny homokpad húzódik. A pereme nagyjából száznyolcvan méter mélyen van. Meredeken lejt. Ennek a víz alatti padnak az oldalában van egy kút, amelyen át megcsapoljuk az általunk ismert egyik leggazdagabb olajtároló medencét. A KH-k nem is tudnak a létezéséről – egyelőre.

Dr. Oberhausen föltette egyik csontos kezét az asztalra, s egyet koppintott rá a mutatóujjával.

– Gondoskodnunk kell róla, hogy Mr. Ramsey tisztán lássa az úgynevezett hangulati tényezőt. – Ramsey felé fordult. – Világos, hogy a veszteségeinket lehetetlenség volt teljes mértékben titokban tartani. Következésképpen a ten-

geralattjáróinkon uralkodó harci szellem majdhogynem nullára csökkent. Jó hírekre van szükségünk.

– Innen folytassa, Turner! – szólt Belland. Visszament a székéhez, s úgy ereszkedett le rá, mint amikor egy csatahajót lebocsátanak a szárazdokkba.

Turner Ramseyre szegezte vizeskék szemét.

– Többszörösen is átrostáltuk a tengeralattjáróink legénységét. Egyet találtunk, amelyik jónak látszik. Most a Garden Glenn pihenőtáborban vannak, öt hét múlva térnek vissza. De nincs elektronikához értő tisztjük.

Szentséges búbánatos Freud! Számúzni fognak egy bűvárhajóra? – villant ár Ramsey agyán.

Mintha olvasna a gondolataiban, megszólalt dr. Oberhausen.

– Itt jön be a képbe maga, Ramsey. – Fejével intett Turner felé. – Kérem, bocsásson meg, parancsnok úr, de túl sok időt töltünk el ezzel.

Turner egy gyors pillantást vetett Bellandra, és vissza-süppedt a székébe. – Parancsoljon, doktor.

Dr. Oberhausen, arcán a már ismerős végtelen magabiztossággal, felemelkedett.

– Ez amúgy is az én területem. Tudja, Ramsey, az előző elektronikai tiszt pszichotikus rohamot kapott az utolsó küldetésük befejezésekor. Ugyanarról a problémáról van szó, mint amelyen a Delfin legénységével dolgozott. Csak bővítetten. A tengeralattjárók kisebbek, a legénység mindössze négy főből áll. A fokális tünetek egyfajta mesterségesen gerjesztett paranoiára engednek következtetni.

– A kapitány? – kérdezte Ramsey.

– Pontosan – válaszolta dr. Oberhausen.

Most elkápráztatjuk a bennszülötteket a titokzatos tudományunkkal – gondolta Ramsey, hangosan pedig ezt mond-

ta: – Hasonló állapotokat észleltem a háborús neurózis szindrómában, amikor a Delfinen voltam. – Megütögette az előtte fekvő dobozt. – A kapitány emocionális ingadozásai különböző mértékben visszatükröződtek a hajó legénységének minden tagján.

– Dr. Oberhausen nagy vonalakban ismertette, milyen munkát végzett a Delfin legénységével – mondta Turner.

Ramsey bólintott.

– Egy dolog zavar engem ebben az ügyben. Azt mondják, itt egy elsőosztályú legénységről van szó. Az nem lehet, ha a kapitány egy borderline pszichopata.

– Itt lép be ismét maga a képbe – szólt közbe dr. Oberhausen. – Már épp partra akartuk tenni ezt a kapitányt. Most azonban a Battle-Comp azt mondja, hogy neki és a legénységének van messze a legnagyobb esélye a sikerre ebben a Novaja Zemlja-i küldetésben. De csak bizonyos egyéb feltételek megléte esetén. – Kis szünetet tartott, miközben az egyik fülcimpáját rángatta.

Ramsey vette a jelzést. Á, itt van a kutya elásva – gondolta. – Valami befolyásos alak nem járult hozzá a dologhoz, Obének pedig létfontosságú, hogy csatlakozzam ennek a tengeralattjárónak a legénységéhez. Kinek játszunk el ezt? Az admirálisnak? Nem, ő maga is kész volna odamenni, ha Obe küldené. – Ramsey pillantása hirtelen megakadt a dr. Oberhausen balján ülő sorhajókapitány mogorva tekintetén, és ugyanebben a pillanatban először figyelt fel a kapitány gallérján lévő aprócska sugaras napra.

Elnöki szárnysegéd! Ő lesz az.

– A bizonyos egyéb feltételek között szerepel a titkos pszichológiai megfigyelés – mondta. – Hogy akarják rákapcsolni a távirányítós vámpírmérőmet az ügy kulcsfontosságú szereplőjére, a kapitányra, úgy, hogy ő ne tudjon róla?

– Belland admirális zseniális megoldást javasolt – felelte dr. Oberhausen. – Az elhárításnak van egy új típusú detektora, amellyel fel tudják venni a küzdelmet ezekkel a kémsugaras adókészülékekkel. Sebészeti úton beültetnek az ember nyakába egy parányi gömbhangszórót, melyet ráhangolnak a hasonló módon a hónaljukba behelyezett hullámletapogatókra. Mikroműszerek révén a beültetett hangszóróhoz csatlakoztathatjuk a szükséges felvevőberendezést is.

– Szellemes – intett a fejével Ramsey az admirális felé.
– Tehát felszerelnék ezzel a szóban forgó tengeralattjáró kapitányát, engem pedig odaküldenének, hogy egyensúlyban tartsam a lelkét.

– Úgy van – válaszolta dr. Oberhausen. – De ellenzője is akadt a javaslatnak. – A vak szempár mintha egyenesen a balján ülő sorhajókapitányra szegeződött volna. – Azon az alapon, hogy magának nincs tapasztalata a térben és időben kiterjedő mélytengeri ütközetek terén. Ez egy speciális katonai szolgálat.

A sorhajókapitány felmordult, és dühös szemeket meresztve Ramseyre, megkérdezte: – Tizenhat év óta háborúban állunk. Hogyhogy maga nem vett részt a harcokban?

A régi, klasszikus iskola – gondolta Ramsey. Elforgatta távmérője dobozát, amíg az egyik lapos oldala pontosan szembekeverült a sorhajókapitánnyal, és a doboz fölött rásandított.

Ha bizonytalan vagy, adj le egy sortüzet.

– Mindazokkal, akiket megóvunk a harcra, eggyel közelebb jutunk a győzelemhez – válaszolta.

A sorhajókapitány szíjas arca elborult.

– Mr. Ramsey a maga bonyolult kiképzési módszerében vegyíti a pszichológiát és az elektronikát, ami túlonként értékesé teszi a személyét, semhogy kockára tegyük – je-

lentette ki dr. Oberhausen. – Csak a legfontosabb őrjáratokban vett részt – mint például a Delfinnel –, amikor arra feltétlenül szükség volt.

– Ha csakugyan olyan értékes ember, akkor miért tesszük ki veszélynek most? – tudakolta a sorhajókapitány. – Itt valami súlyos szabálytalanságot érzek!

Belland admirális sóhajtva vitába szállt vele.

– Az az igazság, Lewis, hogy ezt az új emocionális távmérő berendezést, amelyet Mr. Ramsey kifejlesztett, mások is használhatják. Azonban épp a találékonysága, az ötletessége teszi jelenleg nélkülözhetetlenné a szolgálatát.

– Lehet, hogy faragatlannak tartanak – kezdte választát a sorhajókapitány –, de arra is kíváncsi lennék, hogy ha tényleg ennyire jó képességű ez a fiatalember – szeme a Ramsey gallériáján lévő sávokra villant –, hogyhogy még mindig csak zászlós?

– Megengedi, kedves admirálisom? – emelte föl egyik kezét dr. Oberhausen, majd a sorhajókapitányhoz fordult.

– Azért, mert vannak, akik neheztelnek, amiért elértem, hogy nekem és a legjobb osztályvezetőimnek ne kelljen egyenruhába bújnunk. Vannak, akik nem látják be ennek az alapvető elkülönülésnek a szükségességét. Emiatt sajnálatos módon azok a ranglétra alacsonyabb fokain álló embereim, akiket egyenruha viselésére köteleznek, ha mégoly tehetségesek is, sokszor nehezen jutnak feljebb.

A sorhajókapitány úgy nézett rá, mint akit mindjárt szétvet a méreg.

– Jog szerint Mr. Ramseynek legalább sorhajókapitányi rangban kéne lennie – tette még hozzá dr. Oberhausen.

Az asztal körül többen is egyszerre kaptak köhögőrohamot.

Ramsey hirtelen azt kívánta, bár lenne akárhol másutt, mint ennek a sorhajókapitánynak a szeme előtt.

– Nos, visszavonom az ellenvetésemet – szólalt meg ez utóbbi. A hangja viszont ezt mondta: ítéletet majd a saját bíróságomon fogok hirdetni.

– Úgy tervezem, hogy e küldetés befejezése után javasolom Mr. Ramsey szolgálat alóli felmentését, és megbízom a tengeralattjárók legénysége problémáinak szentelt új osztály vezetésével – jelentette ki dr. Oberhausen.

A sorhajókapitány szája fanyar mosolyra húzódott.

– Feltéve, hogy túléli – mondta.

Ramsey nyelt egyet.

– A kiképzés problémát fog jelenteni, de öt hetünk van rá, plusz a Pszichiv teljes felszerelése – mondta dr. Oberhausen, mintha semmit sem hallott volna.

Belland teljes terjedelmével kiemelkedett a székéből, és kilépett oldalra.

– Uraim, ha nincs több kérdésük, azt hiszem, mindannyian elfogadjuk Mr. Ramseyt. – A karórájára pillantott. – A dokik már várják őt, és a következő öt hétben minden percre szüksége lesz.

Ramsey felállt, és a hóna alá kapta távmérő dobozát.

– Maga is úgy fel lesz szerelve, mint egy két lábon járó felderítő rendszer – mondta Belland.

Ramsey mellett a semmiből ott termett dr. Oberhausen.

– Kérem, John, legyen szíves velem jönni! – fogta karon Ramseyt. – Megszereztem a legfontosabb anyagot Sparrow kapitányról – ő ennek a bizonyos tengeralattjárónak a parancsnoka –, és a létező legminimálisabb létszámúra csökkentett legénység másik két tagjáról. Berendeztünk egy külön kórtermet a maga számára. A legértékesebb betegünk lesz...

– Dr. Oberhausen Johnnak szólította ezt a zászlóst – hallotta Ramsey Turner hangját a háta mögött. – Ő lenne az a Hosszú John Ramsey, aki...

A többi elmosódott, mivel dr. Oberhausen felemelte a hangját. – Nem lesz könnyű dolga, John. – Kiléptek a külső folyosóra. – Már értesítették a feleségét. – Lehalkította a hangját. – Nagyon jól viselkedtél odabent.

Ramsey hirtelen rádöbbsent, hogy egy vak embertől hagyja magát vezettetni. Felnevetett, de úgy vélte, magyarázatot kell adnia a nevetésére.

– Ahogy te elbántál azzal a szemtelen sorhajókapitánnyal...

– Egyáltalán nem tudsz jól hazudni – mondta erre dr. Oberhausen. – De ezt most elnézem. Ami pedig a sorhajókapitányt illeti: tagja annak a testületnek, amelyik a Pszichiv embereinek előléptetéséről dönt.

Ramsey zászlósnak egyszeriben elmúlt a nevetetnékje.

Ramsey gyakran emlegette a tengeralattjárós küldetésére felkészítő öthetes tréningjét úgy, mint „az az időszak, amikor fogytam tíz kilót”.

Három szobát adtak neki az Unadilla Haditengerészeti Kórház egészséges szárnyában: a csupasz, fehér szobák rattan és cigarettával kiégetett mahagóni bútorokkal voltak berendezve, s volt még egy működő tévékészülék, és egy ugyancsak működő, magas lábakon álló kórházi ágy. Az egyik szobát a kiképzés számára rendezték be: hipnofon, fali diagramok, makettek, szalagok, filmek.

Janet, a felesége, egy szőke ápolónő, megkapta a hétvégi látogatási beosztását: szombat éjjelente és vasárnap. A gyerekeiket, a kétéves ifjabb Johnt és a négyéves Peggyt nem engedték be a kórházba, őket el kellett küldeni a mississippibeli Fort Lintonba, a nagymamához.

Az első szombat estéjükön Janet, akin piros ruha volt, valósággal berontott Ramsey lakosztályának nappalijába.

– Tudtam! – kiáltotta, miután megcsókolta Ramseyt.

– Mit tudtál?

– Azt, hogy a haditengerészet és az a rémes Obe előbb-utóbb meg fogja regulázni a szexuális életünket.

Ramsey, aki tudta, hogy a kórházban minden szavát és mozdulatát figyelik, megpróbálta elhallgattatni a feleségét.

– Ó, tudom, hogy hallgatóznak – felelte Janet. Ledobta magát a rattan heverőre, keresztbe tette a lábát, rágyújtott egy cigarettára, és dühösen pöfékelni kezdett. – Ettől az Obétól kiráz a hideg – mondta.

– Mert hagyod, hogy így hasson rád – felelte Ramsey.

– Mert így akar hatni az emberre – ellenkezett az asszony.

– Hát... igen – ismerte el Ramsey.

Janet talpra szökkent, és a férfi karjába vetette magát.

– Ó, de bolondul viselkedem! Megmondták, hogy nem szabad kiborítanom téged.

A férfi megcsókolta, és beleborzolt a hajába.

– Nem vagyok kiborulva.

– Mondtam nekik, hogy ha akarnálak, se tudnálak kiborítani. – Eltolta magától a férfit. – Drágám, ez most mi akar lenni? Veszélyes dolog? Csak nem megint valamelyik szörnyű tengeralattjáróról van szó?

– Valami olajosokkal fogok együtt dolgozni.

– Ó, ez egyáltalán nem hangzik rosszul. Kutat fogsz fúrni?

– Már ki van fúrva – válaszolta Ramsey. – Nekünk az lesz a dolgunk, hogy növeljük a kitermelést.

– A jó öreg üzemgazdász – mondta Janet, és megcsókolta a férje állát.

– Menjünk vacsorázni – javasolta a férfi. – Hogy vannak a gyerekek?

Egymásba karoltak, és a gyerekekről beszélgetve kiballagtak.

Ramsey hétköznapjai hajnali öt órakor kezdődtek, amikor bejött a nővér, hogy beadja neki az ébresztő injekciót, amitől magához tért a hipnofon drogok hatása alatti álmából. Ezután következett a fehérjedús reggeli. Újabb injekciók. Vérvizsgálat.

– Ez most fájni fog egy kicsit.

– Aúúúúúú! Még hogy kicsit? Legközelebb figyelmeztessen!

– Ne gyerekeskedjen!

Grafikonok. A Hell Diver Class hajóinak alaprajzai.

Átpasszolták az elhárítás egyik tengeralattjáró-szakértőjének. A neve Clinton Reed. Tökkopasz, nagydarab. Keskeny szem, keskeny száj, keskeny orr, vastag bőr. A kemény nyakhoz kemény kötelességtudat. A humorérzék tökéletes hiánya.

– Ez fontos, Ramsey. Behunyt szemmel is el kell találnia mindenhová ezen a hajón, és így is tudnia kell kezelni valamennyi műszert. Egy-két napon belül adunk magának egy makettet. De addigra a fejében ott kell lennie a képnek. Egy pillanatra felvillantjuk ezeket az alaprajzokat, és aztán megvizsgáljuk az emlékezőképességét.

– Rendben van. Nagyjából már van egy képem róla. Kipróbálhat.

– Hol van a reaktort terem?

– Kérdezzen valami nehezebbet!

– Válaszoljon a kérdésre!

– Jó, rendben van. Elöl, a gömb orrában; az első tíz méter.

– Miért?

– Ennek a típusnak a könnyecsepp alakja és az egyensúly miatt. Az orrban van a legtöbb hely a pajzsnak.

- Milyen vastag a reaktort terem mögött lévő sugárzásfal?
- Elfelejtettem.
- Három és fél méter. Jegyezze meg! Három és fél méter.
- Azt viszont meg tudom mondani, hogy miből van: haf-niumból, ólomból, grafitból és poroucénból.
- Mi van a sugárzásfal hátulsó felületén?
- A reaktor közvetlen leolvasású mérőórái. A jelzésismétlők a vezérlőteremben vannak, az első szint futóhidjától jobbra, az elülső rekeszfalon. Azután ott vannak az ABG kezelábasok számára beépített szekrények, a szerszámos-rekeszek, a reaktorterembe vezető járatok ajtajai.
- Látom, ez megy magának. Hány járat vezet a reaktorterembe?
- Négy. Kettő fönt, kettő lent. ABG ruha nélkül egyszerre tizenkét percnél tovább nem lehet tartózkodni bennük.
- Helyes. Mennyi a névleges lóerő?
- Kétszázhetvenháromezer, de a csavar mögötti zajfogó lemezek miatt csak mintegy kétszázhatvanezer.
- Kitűnő! Mekkora a gépterem hossza?
- Huh... nem tudom. Ez is kiesett.
- Nézze, Ramsey, ezek fontos dolgok. Emlékeznie kell ezekre a távolságokra. Ott már majd éreznie kell őket. Mi lesz, ha nem tud semmivel sem világítani?
- Oké. Oké. Milyen hosszú az a nyavalyás gépterem?
- Hat és fél méter. Elfoglalja a hajó teljes középső részét. A négy villanymotor kettesével van egy szintre helyezve a hajó hátuljának középpontja alatt lévő meghajtás sebváltó szekrényével.
- Értem. Hadd vessek egy pillantást a hajófar metszetére! Így. Na most kérdezhet.
- Hány futóhid van a gépteremben, és hol helyezkednek el?
- Nézze, most épp a far metszetét villantotta fel.

- Hány futóhíd, és...
- Jó-jó-jó. Lássuk csak: egy, ami az irányítófedélzet közepén halad előre. Egy a középtől távolabb levezet a második szinten lévő gépraktárakba. Egy A szintnek nevezett a legfelső raktárakba. Ugyanez a lenti szinten: ez a B szint. Rövid áthidaló pallók A és B szintekről a motorokhoz és oxitartályokhoz. És egy nagyon rövid a behúzott parancsnoki toronyhoz, amely a torony kiengedett állapotában beemelődik a lépcsősor egy szakaszába.
- Helyes. Látja, tudja maga, csak végig kell gondolnia a dolgot. Most azt mondja meg, hogyan helyezkedik el a négy utaskabin!
- Még hogy utaskabinok!
- Ne akarjon kitérni a válaszadás elől!
- Hogy maga milyen fifikás! Hát akkor nézzük: a kapitány főnt, jobb oldalon, az elektronikus kabin mögött. Az első tiszt bal oldalon, a pihenő-betegszoba mögött. A műszaki tiszt a hajó jobb oldalán, a kapitány szálláshelye alatt, a gépműhely mögött. Az elektronikus tiszt bal oldalon, az első tiszt alatt és a konyhai raktár mögött.
- Hol van a hajókonyha?
- Erre tudok válaszolni. Balra legelöl, legfölül, és az étkezőn át lehet bejutni. Az előre csomagolt ételeket kiválasztó berendezés a konyhát és az étkezőt elválasztó rekeszfalon. A konyha-étkező egység az irányítófedélzet és a pihenőhelyiség között helyezkedik el.
- Mi van az utaskabinok mögött?
- A Palmer-féle indukciós hajtómű.
- Miért kell indukciós hajtómű?
- Mert a Hell Diverek számára megállapított merülési határon a hajótörzsnek nem lehetnek gyenge pontjai, ezért nem lehet tengelyt vezetni a törzsön át.

– Mennyi a Hell Diverek törzsére nehezedő nyomás határértéke?

– Négyzetcentiméterenként kétszázötvenkét kilogramm vagy kétezer-egyszáz méter.

– Maradjunk az első válasznál! A nyomás különböző vízviszonyok között más és más. Egyik helyen kétezer-százhatvan méter mélységben még minden rendben van, egy másikon kétezer-száznál már meghaltál. Tanuljon meg a statikai nyomásmérőjére támaszkodni! És most térjünk rá a légkör összetételére. Mit nevezünk vámpírmérőnek?

– Azt a kis eszközt, amelyet mélytengeri merüléskor a csuklónkon viselünk. Tűk hatolnak be a vénánkba, és így meg lehet állapítani, hogy a vérünkben elég gyors-e a szén-dioxid diffúziója, ellenkező esetben végünk van. Méri a nitrogénszintet is.

– Mit nevezünk diffúzióminimumnak?

– Amikor a szén-dioxid .200 alá megy, az emberből zombi lesz. Ha a vérben a szén-dioxid eléri a négy százalékot, akkor nagy a baj. A nitrogénnal más a helyzet. A tenger-alattjáró levegőjéből teljesen ki kell szűrni a nitrogént. Kis mennyiségű héliummal helyettesítik.

– Hogy lehet életben maradni nagy légnyomás mellett?

– A szellőztető rendszer oxigénigényes karboanhidrázt juttat be a hajó levegőjébe. Ez felgyorsítja a szén-dioxid felszaporodását és kiürülését a vérben, és megelőzi a gázbuborék-képződést.

– Ezt jól elmondta. Eddig is tudta?

– Az emocionális távmérőm csupán egy felturbósított vámpírmérő.

– Á, értem. Az elektronikai tiszt miért olyan fontos ember?

– A külső vezérművel való kapcsolat kódolt hullámimpulzus révén valósul meg. Ha a mélyben járó hajó e rendszerében műszaki hiba történik, a hajó lent marad a mélyben.

– Helyes. Most menjünk újra végig az alaprajzon!

– Ne!

– Kezdjük a reaktorteremmel! Részletesen.

– Rabszolgahajcsár!

A minden esti hipnofon tanulás alatt Ramsey agya csordulig telt az új tudással: túlnyomásos törzs, rezonátortörzs, tartálytörzs... nyomáskiegyenlítő rendszer... fejelőszekrény... reaktorszabályozók... mélységkutatás és -mérés... merülő kormány sík-szabályozók... szelepszabályozók... reaktorellenőrzés... szonor automatikus-navigációs kapcsolótábla... atmoszféraszabályozás... automata hajóóra, IX. irányjel... külső és belső tévékamerák, szervizelőírások... giroszabályozók... vontatmányszabályozók... plastik uszály, olaj összetevői... tūtorpedók, külső állványrendszer... torpedóönvezérlő rendszerek... zavarórendszerek... rendszerek... rendszerek... rendszerek...

Voltak pillanatok, amikor úgy érezte, szétdurran a feje.

A kiképzés negyedik napján dr. Oberhausen megjelent Ramsey szállásán. Vasalatlan ruhájában sáros, piszkos vörösbeagyre emlékeztetett. Csendben belépett, és leült Ramsey mellé, aki épp valami teleszkópféleségen át vizsgált valamiket.

Elvette a szeme elől a lemezt, és dr. Oberhausenre nézett.

– Á, a főinkvizítor.

– Kényelmesen vagy itt, Johnny? – A vak szemek mintha keresztülnéztek volna rajta.

– Nem.

– Helyes. Nem is kell kényelmesen lenned. – A szék megnyikordult, amikor a doktor áthelyezte a testsúlyát. – Az it-